

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (5)

Covoare din păr de capră

Samuel Ridout

Online începând de la: 17.05.2023, Actualizat: 17.05.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versetete călăuzitoare: Exodul 36.14-18

Exodul 36.14-18: Și a făcut covoare din păr de capră pentru acoperiș, deasupra cortului: a făcut unsprezece covoare. Lungimea unui covor era de treizeci de coți și lățimea unui covor de patru coți: o singură măsură pentru cele unsprezece covoare. Și a îmbinat cinci covoare deosebit și șase covoare deosebit. Și a făcut cincizeci de cheotori pe marginea ultimului covor din îmbinare și a făcut cincizeci de cheotori pe marginea covorului din cealaltă îmbinare. Și a făcut cincizeci de copci de aramă ca să îmbine acoperișul, ca să fie una. După ce am analizat culorile și materialele covoarelor, să încercăm acum să înțelegem ceva din semnificația dimensiunilor și a aranjamentului lor.

Ajungem acum la cel de-al doilea strat de covoare al locuinței sau la „cortul de deasupra locuinței”, așa cum este numit aici [n.tr.: versiunile Bibliei în limba română nu folosesc cuvântul locuință, așa cum este de ex. traducerea în limba germană Elberfelder-Edition CSV Hückeswagen: שדכ] (*mishkân*)]. Primul strat de covoare, pe care l-am analizat deja, forma locuința propriu-zisă peste care erau așezate toate covoarele ulterioare.

Țesătura din păr de capră - Domnul ca profet și jertfă pentru păcat

Al doilea strat de covoare era făcut din păr de capră - probabil tors, întrucât citim: „Toate femeile înțelepte pe care le mișca inima au tors păr de capră” (Exodul 35.26). Acest păr de capră era țesut într-o țesătură aspră, de culoare închisă. Până în ziua de azi, în Orientul Mijlociu este obișnuit să se folosească un astfel de material pentru a face corturi. Culoarea întunecată a cortului face aluzie la cuvintele miresei din Cântarea Cântărilor: „Sunt neagră, dar sunt plăcută, fiice ale Ierusalimului, ca și corturile Chedarului, ca perdelele lui Solomon” (Cântarea Cântărilor 1.5) - neagră ca și corturile Chedarului, frumoasă ca perdelele cortului lui Solomon. Culoarea întunecată a părului de capră se regăsește de asemenea în această carte: „Părul tău este ca o turmă de capre pe povârnișurile Galaadului” (Cântarea Cântărilor 6.5). Așadar, părul caprelor era evident întunecat sau negru.¹

Faptul că cuvântul este redat prin „păr de capră” este fără îndoială corect, chiar dacă cuvântul pentru „păr” nu se află în textul original.² Însă așa este și în pasajele în care nici măcar nu se pune întrebarea pentru noi dacă este vorba de păr sau nu, ca de exemplu în Exodul 35.26: „Toate femeile înțelepte ... au tors [păr] de capră”. Versetul precedent arată că el a fost folosit în legătură cu covoarele (Exodul 35.25). De fapt, nu citim despre nicio altă utilizare a părului de capră. Dacă ar fi fost vorba de *piei* de capră, fără îndoială că s-ar fi fost folosit cuvântul potrivit pentru aceasta, așa cum este, de altfel, în descrierea celor două acoperitori exterioare făcute din piei de berbec și de vițel de mare (Exodul 26.14).

Pe lângă utilizarea lor pentru corturi, aceste țesături din păr de capră erau probabil și ceea ce este denumit sac: „Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr” (Apocalipsa 6.12). Acesta era purtat în semn de întristare și pocăință: „De mult s-ar fi pocăit în sac și cenușă” (Matei 11.21). Asemănător cu cortul din păr de capră de aici, haina lui Ioan Botezătorul era din păr de cămilă (Matei 3.4). De asemenea, Ilie este descris ca fiind „un om în haină de păr”³ cu o centură de piele (2 Împărați 1.8). Probabil că o haină păroasă îi dădea această înfățișare.⁴ Cei „doi

martori” din Apocalipsa 11.3 își dau mărturia profetică „îmbrăcați în sac”. Iar Zaharia spune despre profeți, în Zaharia 13.4, că nu se vor mai îmbrăca în „manta de păr”, ca să înșele.

Din pasajele citate reiese clar că sacul era semnul exterior al tristeții, purtat în momente de întristare, nenorocire sau pocăință personală și comunitară. Faptul că el a fost purtat de profeți arată fără îndoială concordanța lor cu propria lor jale, pe de o parte, și cu chemarea la pocăință adresată poporului, pe de altă parte.

Domnul ca profet

Întorcându-ne acum la covoare și amintindu-ne că ele vorbesc despre Persoana Domnului nostru, constatăm că El ne este prezentat în părul de capră ca Profet.

Despre Domnul Isus se vorbește adesea ca despre un profet. Când El i-a descoperit femeii din Samaria păcatul ei, ea a zis: „Doamne, văd că Tu ești profet” (Ioan 4.19). El vorbise în Numele și din partea lui Dumnezeu. Când a hrănit cele cinci mii de persoane, oamenii au spus: „Acesta este cu adevărat Profetul, care trebuie să vină în lume” (Ioan 6.14). Moise prezisese că Dumnezeu va trimite un astfel de Profet: „Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Profet ca mine; de El să ascultați în toate câte vă va vorbi. Și va fi că orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi nimic din popor” (Faptele apostolilor 3.22,23). Omul din Ioan 9, căruia Domnul nostru îi deschisese ochii, când a fost întrebat de farisei ce are de spus despre El, a răspuns: „Este Profet” (Ioan 9.17).

Părul de capră ca semn de separare

După cum am văzut, covoarele nu erau făcute din *piei* de capră, ci din *păr* de capră. Vom discuta mai târziu despre semnificația pieilor în legătură cu următoarea acoperire făcută din piei de berbec vopsite în roșu. Fără a deveni prea fantezist, aș dori să prezint câteva gânduri în legătură cu părul de animale: părul este stratul cel mai exterior al unui animal, aflat chiar deasupra pielii. Acesta este locul unde animalul intră în contact cu mediul înconjurător. În același timp, însă, părul separă animalul de mediul său. Părul apără animalul de ploaie și îl protejează de frigul extrem și căldura extremă. Prin urmare, el indică separarea. Astfel, nazireul își lăsa părul să crească continuu în timpul jurământului său ca semn al separării sale de tot ceea ce îl întina (Numeri 6.5). Dacă se întina, trebuia să-și radă părul, ca semn că și-a pierdut separarea. Unul dintre semnele leprei era că părul se decolora sau, uneori, căderea părului era un precursor al acestei boli (Leviticul 13.30,42). Dacă puterea de izolare nu era menținută, se ajungea la întinare și la păcat.

Și nu era acest spirit puternic al separării de răul din jur ceea ce i-a caracterizat pe profeții Vechiului Testament? Samuel, cel dintâi dintre profeți (Faptele apostolilor 3.24), a fost consacrat ca nazireu încă înainte de nașterea sa, prin jurământul mamei sale Ana: „Îl voi da Domnului în toate zilele vieții lui și briciul nu va trece pe capul lui” (1. Samuel 1.11). Părul său lung de nazireu trebuia să indice relația lui cu Dumnezeu și să fie o mărturie pentru Israel despre înstrăinarea lor de Dumnezeu. Ce răspuns minunat a dat viața lui Samuel la acest semn al slujbei sale vedem în capitolele ulterioare ale primei cărți a lui Samuel.

Acum, dacă trecem de la semn la ceea ce vorbește el, găsim această separare puternic marcată în scrierile *tuturor* profeților, dar poate că în niciunul atât de mult ca la *Ieremia*: „N-am stat în adunarea celor batjocoritori, nici nu m-am veselit. Am stat singur, din cauza mâinii Tale, pentru că m-ai umplut de indignare” (Ieremia 15.17). Ieremia nu era un singuratic, care să se ferească de compania celorlalți per se, pentru că era preocupat de sine sau bolnav. Ieremia avea o sursă de bucurie, care îi menținea sufletul proaspăt în mijlocul deșertului moral din jurul său, așa cum arată versetul anterior: „Cuvintele Tale au fost găsite și eu le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine veselia și bucuria inimii mele” (Ieremia 15.16).

După cum se știe, slujba profeților a început doar atunci când eșecul poporului și al preoției a făcut-o necesară. În consecință, Samuel și-a început lucrarea după eșecul lui Eli și al fiilor săi. Observăm că lucrarea profetului nu consta în primul rând în prezicerea evenimentelor viitoare, ci în a servi ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, chemând poporul la o pocăință adevărată din cauza căilor lor greșite. Și totuși, tot în slujba lor găsim cele mai minunate și glorioase preziceri: viitorul națiunilor, restaurarea lui Israel și gloria sa viitoare; mai presus de toate, de asemenea, Împărăția lui Hristos, Domnul nostru - găsim aceste teme la mulți profeți. Dar fundalul întunecat și sumbru, înaintea căruia sunt zugrăvite toate aceste imagini glorioase, este reprezentat de multiplele mărturii despre păcatul poporului și de amenințările solemne ale judecății viitoare. Și acestea predomină: „Strigă tare, nu cruța! ... Fă cunoscut poporului meu fărădelegea lor!” (Isaia 58.1).

Am văzut că Domnul nostru este numit mereu profet. El Însuși a vorbit despre Ioan Botezătorul ca despre „un profet ..., și mai mult decât un profet” (Matei 11.9). Iar după întemnițarea lui Ioan, El a preluat aceeași lucrare profetică: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1.15). El a fost într-adevăr mai mult - da, mult mai mult (!) - decât un profet. Cu toate acestea, slujba Sa de îndurare și har a fost întotdeauna legată de mărturisirea serioasă a păcatului poporului la care venise. În mod deosebit, demascarea constantă a ipocriziei fariseilor și a liderilor poporului a arătat haina de păr de capră. Și pentru El era haina întristării, căci condamnările severe ale păcatului și avertismentele de judecată veneau din cea mai tandră și mai puternică inimă, care a bătut vreodată - dacă putem compara pe Domnul și Stăpânul cu cei mai credincioși slujitori ai Săi. Și Ierusalimul, care a auzit avertismentele Sale, a fost subiectul lacrimilor și al plângerilor: „Și, când S-a apropiat și a văzut cetatea, a plâns pentru ea” (Luca 19.41); „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ați vrut!”. (Luca 13.34). Astfel, ambele calități ale profetului sunt deplin unite în El - condamnarea insistentă și completă a păcatului și duhul de întristare sau de durere. În multe cazuri putem vedea clar acest lucru: în relația cu femeia din Samaria s-a arătat harul - cel mai pur har - și totuși păcatul ei nu a fost deloc aprobat.

În relația cu Dumnezeu nu există așa ceva de felul acoperirii păcatelor. „Cine își acopere fărădelegile nu va prospera”, se spune în Proverbele 28.13, iar Dumnezeu tratează cu oamenii numai pe baza a ceea ce sunt ei. Dacă un om vine la Dumnezeu pretinzând că este neprihănit, Dumnezeu trebuie să-l respingă: „Pe cei mândri îi cunoaște de departe” (Psalmul 138.6). Învățăm aceasta din parabola fariseului și a vameșului (Luca 18.9-14). El îi va întâlni în har doar pe cei pe care sfințenia Sa i-a dovedit deja de păcat. Astfel, Domnul nostru, care a adus lumii mesajul dragostei lui Dumnezeu, a fost întotdeauna Profetul desăvârșit. Haina de

păr de capră nu era nepotrivită pentru El, care a venit în har divin să caute și să salveze pe cei pierduți.

Nu mai este nevoie să adăugăm că la El slujba profetică a fost întotdeauna legată de despărțirea desăvârșită de tot răul, despărțire, care îl caracteriza pe un profet adevărat. Acest lucru nu se făcea prin îmbrăcăminte sau prin faptul că Se ținea departe de oameni, ci prin faptul că *în inima Sa* era complet pus deoparte (separat) pentru Dumnezeu. El, adevăratul nazireu, era pus deoparte *doar pentru Dumnezeu și „despărțit de păcătoși”* (Evrei 7:26). El a mâncat și a băut (Matei 11.19). El a stat la masă atât cu vameșii și păcătoșii (Luca 5.30) - precum și cu fariseii (Luca 7.36), dar El a fost întotdeauna pus deoparte. Nimeni nu-L putea amesteca pe Domnul Isus nici măcar pentru o clipă cu cei printre care umbla. Atunci când a participat la ospățul de nuntă, El nu a uitat niciodată „ceasul” Său și mesajul pe care trebuia să-l împărtășească (Ioan 2.4). Când i-a luat în brațe pe copilași, pentru a-i binecuvânta, a făcut-o cu invitația de a veni la El, adevărata cale spre Împărăția lui Dumnezeu (Luca 18.16).

Aceasta este adevărata despărțire, adevărata haină de păr de capră, pe care El a purtat-o cu o constanță desăvârșită, atunci când a intrat și a ieșit dintre oameni. Oamenii puteau să-L numească „mâncăcios și băutor de vin” (Matei 11.19; Luca 7.34); în adâncul inimii lor, ei știau bine că El era cu adevărat despărțit de tot răul.

Păr de capră pentru a înșela

Părul de capră apare în Scriptură și într-un mod foarte diferit, chiar contrar celui pe care l-am avut înainte, deși este totuși legat de învățăturile anterioare. Am citat deja pasajul din Zaharia 13: „Nu se vor mai îmbrăca în manta de păr, *ca să înșele*”⁵ (Zaharia 13.4). În Geneza 27 citim despre Iacov, care a încercat să-și însușească binecuvântarea lui Esau în acest mod înșelător. Există un amestec ciudat de credință și necredință la Rebeca și Iacov. Amândoi au avut suficientă credință pentru a *prețui* binecuvântarea, dar nu suficient de multă *încredere* în Dumnezeu în ceea ce privește *primirea* acestei binecuvântări. Așa că ei încearcă să obțină binecuvântarea prin înșelăciune. Iacov se ridică la înălțimea numelui său de „înșelător” în această privință. El trebuie să culeagă roadele amare ale acestei însământări și este el însuși înșelat într-un mod foarte asemănător mai târziu în viața sa, la care din nou un fiu preferat joacă un rol important, așa cum a fost în înșelarea tatălui său Isaac (Geneza 37.31-35). Esau era „un om păros” (Geneza 27.11), așa că Rebeca a luat un *șap* și a acoperit mâinile netede ale lui Iacov cu blana acestuia pentru a le face să semene cu cele ale lui Esau (Geneza 27.16). Când fiii lui Iacov l-au vândut pe fratele lor Iosif în Egipt, au luat cămașa lui Iosif, au înjunghiat un șap, au muiat cămașa în sânge și au adus-o tatălui lor, care a crezut apoi că fiul său iubit a fost ucis de un animal rău (Geneza 37.31-35). În ambele cazuri, pentru înșelăciune a fost folosit un *șap*, nu un miel. Părul de capră a fost folosit într-un scop similar și de către Mical, fiica lui Saul. Ea a încercat să-l folosească pentru a-și înșela tatăl, de care David fugise (1. Samuel 19.13).

Atunci când Domnul Isus vorbește în parabole despre judecata asupra națiunilor în Matei 25.31-40, El se referă la cei care au arătat dușmănie față de El și poporul Său ca la niște *capre*⁶. Oile îi reprezintă pe ai Săi, cărora le dă viața veșnică. Pielea închisă la culoare a caprei ar putea indica și această legătură cu păcatul, cel puțin acest lucru nu pare greșit în

lumina pasajelor luate în considerare. De asemenea, este în deplină concordanță cu haina păroasă a profetului, care este făcută din păr de capră. Pe de o parte, era o mărturisire a păcatului poporului, dar în același timp și o mărturie împotriva acestui păcat.

Capra ca jertfă pentru păcat

Capra se referă la păcat, dar, în același timp, și la remediul pentru păcat. În rânduielile referitoare la jertfe găsim referiri foarte frecvente la jertfa pentru păcat, iar în majoritatea cazurilor capra sau „un țap” este animalul care ar fi trebuit folosit pentru această jertfă. Dacă o căpetenie păcătuia, ea trebuia să aducă un țap fără cusur (Leviticul 4.22,23). Dacă cineva din poporul țării, adică un israelit de rând, păcătuise, trebuia să aducă o capră, parte femeiască fără cusur (Leviticul 4.27,28). Pentru jertfa pentru vină putea fi o oaie sau o capră (Leviticul 5.6). De asemenea, la hirotonirea preoților, poporul trebuia să aducă un țap ca jertfă pentru păcat (Leviticul 9.3,15). Știm că în marea Zi a Ispășirii doi țapi ocupau locul central, unul ca jertfă pentru păcat și celălalt ca Azazel⁷ (Leviticul 16.7-10). Un țap era sacrificat ca jertfă pentru păcat, sângele său era adus în Sfânta Sfințelor și stropit pe capacul ispășirii. Pe capul celuilalt țap Aaron își punea mâinile și mărturisea toate păcatele poporului „punându-le pe capul țapului”, care apoi le ducea „în pustiu” (literal, „un pământ nelocuit”) (Leviticul 16.21,22). Avem aici un model dublu cu privire la Hristos, care, pe de o parte, a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre, permițându-ne astfel să intrăm în prezența lui Dumnezeu Cel sfânt, dar care, pe de altă parte, îndepărtează și păcatele noastre, astfel încât acestea să nu mai fie amintite niciodată.

În mod similar, jertfele aduse de căpeteniile lui Israel la dedicarea (inaugurarea) altarului includeau un „țap ca jertfă pentru păcat” (Numeri 7.16). Aceeași mențiune o găsim și în prevederea referitoare la darurile de jertfă de la sărbătoarea Corturilor (Numeri 29.16-38).

Să ne amintim, de asemenea, că cuvintele pentru „păcat” și „jertfă pentru păcat” sunt aceleași. Astfel, se spune despre Domnul nostru demn de adorare: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat {sau jertfă pentru păcat} pentru noi” (2. Corinteni 5.21).

Rezumat

Pasajele din Scriptură citate arată că țapul se referă la păcat, la mărturia despre păcat și, de asemenea, la jertfa pentru păcat:

1. Am studiat modul în care *părul* de capră a fost folosit pentru înșelăciune, iar caprele în sine menționate de Domnul au fost în contrast cu oile.
2. În al doilea rând, am avut în fața noastră haina de păr ca îmbrăcăminte a profeților, legată de mărturia împotriva păcatului.
3. În al treilea rând, am studiat capra ca animal specific pentru jertfa pentru păcat. Astfel, țapul ne amintește de Domnul nostru ca purtător al păcatului, care a venit „în asemănare cu carnea păcatului [El Însuși este întotdeauna fără păcat] și pentru păcat” (Romani 8.3). Dar învelitorile cortului erau făcute din *păr* de capră, nu din *piele* de capră. Acest lucru indică faptul că jertfa nu fusese încă adusă, dar indică deja spre ea.

Așadar, acoperitorile din păr de capră vorbesc despre Domnul Isus ca fiind Profetul desăvârșit, care a demascat toată păcătoșenia omului și a dezvăluit astfel adevăratul caracter al omului. El a fost Martorul păcatului omului, căci „El Însuși știa ce era în om” (Ioan 2.25) și știa, de asemenea, ce cerea natura desăvârșită a lui Dumnezeu. În mijlocul întregului rău, care Îl înconjura în această lume, propriul Său suflet era într-o pace desăvârșită. El putea să stigmatizeze ipocrizia, să dea o mărturie sinceră împotriva bogaților acestei lumi, să plângă după sărmanul om căzut, în timp ce cele mai adânci adâncuri ale sufletului Său sfânt erau întotdeauna îndreptate spre Tatăl Său și spre voia Sa. Astfel, El nu a fost niciodată nemulțumit de soarta Sa (Iuda 16), nu găsim niciodată în El voința proprie, nu a fost nici o clipă amărât sau disprețuitor față de om. Ieremia era atât de împovărat de povara de a fi martor al lui Dumnezeu într-o epocă păcătoasă și adulterină, încât a blestemat ziua nașterii sale (Ieremia 20.14). Dar în viața Domnului nostru nu a existat nici măcar un singur ceas de asemenea descurajare. „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.26), asta a fost suficient pentru El. Astfel, El a purtat haina de proroc din păr de capră ca nimeni altul. În aceasta, ca și în orice altceva, El trebuie să aibă întâietatea (Coloseni 1.18).

Niciun profet nu putea face mai mult, decât să dea mărturie împotriva păcatului și să arate spre Cel care avea să vină și să elibereze de păcat. Dar în cazul Domnului nostru, însăși condamnarea păcatului era o aducere aminte că El va fi purtătorul de păcat. Astfel, chemarea Sa la pocăință era totodată o chemare la credința în El - El era Cel care *dădea* pocăința. După ce a dezvăluit răul în tot întunericul său și în credincioșie l-a stigmatizat fără cruțare, El a mers la Golgota și acolo a purtat pedeapsa dreaptă pentru păcat. Așadar, Domnul Isus este un Profet - și totuși mult mai mult decât atât!

Dimensiunile covoarelor - Responsabilitatea asumată și victoria asupra păcatului

Ajungem acum la dimensiunile covoarelor. După cum am văzut, erau unsprezece covoare împărțite în două câmpuri de cinci și, respectiv, șase. Lățimea fiecărui covor era de 4 coți, ceea ce corespundea cu lățimea unui covor din cel mai de jos strat de covoare (cel al „locuinței”). Lungimea stratului de covoare din păr de capră era diferită și era de 30 de coți, spre deosebire de cei 28 de coți ai celui mai de jos strat. Patru, după cum am văzut, este numărul care vorbește despre pământ, creație, slăbiciune, dependență și încercare. În legătură cu Domnul nostru, se referă la natura Sa umană în slăbiciune și dependență. El a fost pe deplin încercat, iar desăvârșirea Sa s-a văzut pe deplin, așa cum sugerează cei 28 de coți ai celui mai de jos strat de covoare.⁸ Dar aici lungimea era de 30 de coți, ceea ce are, fără îndoială, și o semnificație. Nu găsim oare un indiciu în acest sens în numărul covoarelor din păr de capră? Erau unsprezece covoare, împărțite în două câmpuri de cinci și șase covoare, factori ai numărului treizeci.

Numărul cinci

Cinci, după cum am văzut deja, este numărul responsabilității. Acesta se potrivește bine în acest loc și indică faptul că Domnul nostru Și-a asumat întreaga responsabilitate de a-i arăta omului păcatul său. Întreaga slujbă profetică a Domnului a accentuat acest lucru. Și cât de

minunat a corespuns jertfa Sa pentru păcat la îndeplinirea responsabilității noastre prin faptul că El a luat asupra Sa consecințele păcatelor noastre și le-a purtat pe cruce pentru răscumpărarea noastră. Așa după cum vom vedea mai târziu, numărul cinci vorbește și despre „Dumnezeu cu noi” (Matei 1.23), adică despre întruparea Sa.

Numărul șase

Semnificația numărului șase provine din *utilizarea* sa în Sfânta Scriptură. Cele șase zile vorbesc despre muncă, dar, în același timp, și despre limitarea acestei munci: „Șase zile să lucrezi” (Exodul 20.9). El indică, de asemenea, stăpânirea omului asupra creației, întrucât el a fost creat în acest scop în ziua a șasea. Acest număr este adesea în legătură cu efortul omului de a fi independent de Dumnezeu. Astfel, aflăm că Goliat, adversarul lui Israel, avea o înălțime de 6 coți, iar greutatea vârfului sulitei sale era de 600 de sicli de fier (1. Samuel 17.4-7). Șase este, de asemenea, un factor în cazul idolului ridicat de Nebucadnețar (Daniel 3.1), atât în ceea ce privește lățimea (6 coți), cât și înălțimea (60 de coți). Acesta era un model al fiarei, care va aduna în jurul său pe toți cei mari ai omenirii, pentru a se împotrivi lui Dumnezeu. Numărul fiarei este un număr de om și este 666 (Apocalipsa 13.18). Dar Goliat a fost învins și ucis de David în Numele Dumnezeului celui viu (1. Samuel 17.41-54). Marea statuie a lui Nebucadnețar a fost disprețuită de oamenii cu credință, care au preferat să intre în cuptorul de foc, decât să i se închine (Daniel 3.13-18). Și fiara va fi aruncată în iazul de foc (Apocalipsa 19.20). Astfel, Dumnezeu a pus o limită zilei omului și va triumfa asupra lui când acesta va ajunge la apogeu.

Secțiunea a șasea a profetului Isaia⁹ conține minunatul capitol 53, care scoate în evidență atât răul inimii firești, cât și biruința lui Dumnezeu asupra lui prin moartea Domnului Isus: nu numai o biruință în har asupra sufletelor care se pleacă înaintea Lui și Îl primesc cu credință (oricât de binecuvântat și de glorios ar fi acest triumf), ci în același timp o promisiune în termeni de biruință deplină și finală asupra întregului rău. „Toate le-ai supus sub picioarele Lui ... ca, prin moarte, să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavol” (Evrei 2.8,14), pentru „ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi” (Filipeni 2.10). Acest triumf are loc în Împărăția Milenară, a șasea epocă sau administrare a căilor lui Dumnezeu cu omul. Cerurile au fost curățate prin această jertfă minunată (Evrei 9.23) și vor fi în curând curățate de puterea Celui care a câștigat dreptul de a conduce și de a supune toate lucrurile prin ascultarea Sa până la moarte. Astfel, satan va fi alungat din cer (Apocalipsa 12.9), iar el și toți cei care se decid pentru el vor fi chinuiți veșnic în iazul de foc (Apocalipsa 20.10). Mielul va executa această judecată. Răscumpărarea, pe care a realizat-o prin moartea Sa, Îi conferă acest loc de biruitor asupra întregului rău. Pe baza morții Sale, El ia cartea cu șapte peceti a judecății și a planului divin și o deschide: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău” (Apocalipsa 5.9).

Dar să nu uităm că judecata este „lucrarea Sa ciudată” (Isaia 28.21), iar victoria Sa pe cruce are ca scop principal răscumpărarea fiecăruia care crede (Romani 1.16). El a venit pe acest pământ „nu ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17). Astfel, numărul șase din covoare vorbește despre biruința Celui care a venit să aducă jertfa pentru păcat.

De asemenea, aplicăm factorul șase la viața Domnului Isus aici pe pământ ca Profet al lui Dumnezeu. Răul L-a întâmpinat la fiecare pas, dar nu L-a biruit nici măcar o clipă. Acest lucru se referă mai puțin la lipsa Sa personală de pată, care nu putea fi pângărită, cât la eforturile oamenilor de a-L doborî. În zadar au încercat să-L prindă cu vorba (Matei 22.15), să-L facă să nege cerințele împăratului de a plăti taxe sau cerințele infinit mai înalte ale lui Dumnezeu adresate inimii (Matei 22.21). Nici în ceea ce privește sfințenia divină, nici în ceea ce privește dragostea divină nu-L găsim făcând compromisuri. El nu S-a lăsat influențat de lingușeli, nici presat de amenințări și nici nu S-a lăsat atras nici măcar pentru o clipă de la mărturia Sa și de la scopul misiunii Sale. Și toate acestea au fost făcute într-un spirit de dependență și ascultare. Lățimea covorului - 4 coți, numărul slăbiciunii și al umanității - s-a regăsit întotdeauna în El, dar în egală măsură semnul victoriei asupra răului. Nu vedem la El niciun ceas de descurajare sau de murmur. Putea să mustre și a mustrat cetățile care disprețuiau și ignorau mesajul Său, dar sursa Sa de ajutor era să Se adreseze Tatălui Său (Matei 11.20-24), iar din această prezență emanau la rândul lor cele mai calde cuvinte de dragoste și îndurare ca o invitație, prețuite prin har în inimile nenumăraților mântuiți.

Vrem să evidențiem această viață și lucrare desăvârșită a Profetului, punând-o în contrast cu cea a poporului Său - din care nimeni nu se poate ridica vreodată la nivelul standardului desăvârșit. Ce înseamnă numărul *patru* cunoaștem foarte clar în noi înșine. Căci în situațiile de dependență și de încercare, în care ne aflăm, și noi suntem prea adesea în contradicție cu Cel infailibil. Avem și numărul *cinci*, care ne amintește de responsabilitatea noastră de a da ascultare absolută. Dar unde vedem la noi celălalt factor, care vorbește despre victorie în acest domeniu de responsabilitate? Îl găsim la noi doar atunci și doar în măsura în care suntem susținuți și conduși de Domnul.

Dar Domnul nostru a câștigat victoria pentru poporul Său iubit - pe cruce, „ucis în biruința Sa”, așa cum spune una din cântările noastre¹⁰. El a triumfat asupra păcatului, asupra lui satan și a puterii sale. „Cel tare” a fost legat și dezbrăcat de armura și de prada sa (Luca 11.21,22). Păcatul a fost depozat de stăpânirea sa și - o, minune dintre toate minunile - inimile dure și răzvrătite ale păcătoșilor credincioși au fost câștigate, cucerite de dragostea divină. Ce aspecte prețioase sunt acestea! Ce motiv de bucurie și închinare, când reflectăm la ele!

Al șaselea covor de păr de capră

Cel de-al șaselea covor din păr de capră a asigurat acoperirea completă a covoarelor multicolore din stratul cel mai de jos. Un panou de covor era atârnat în spatele cortului, iar celălalt era îndoit sau întors în fața cortului (Exodul 26.9,12). S-a presupus că în acest fel era mai remarcabil și mai vizibil pentru toți cei care se apropiau de cort. Aceste gânduri par să se potrivească de minune cu semnificația covorului, într-adevăr. Acest covor a acționat astfel ca un indicator sau un semn de identificare pentru întreaga casă a lui Dumnezeu. A servit la arătarea scopului minunat pentru care Dumnezeu și-a stabilit o locuință printre oameni. Atunci când sârmanul israelit, obosit și încărcat de păcate, își arunca privirea asupra cortului, nu vedea strălucirea aurului sau culorile splendide din acesta, ci părul de capră, care îi amintea că Cel care îi cunoștea păcatele era, de asemenea, gata să i le ierte.

Și când citim Evangheliile, fie că este vorba de minunile Domnului nostru sfânt, de învățăturile

sau de căile Sale, nu vedem oare acest al șaselea covor, care vorbește despre biruința asupra păcatului pentru sufletele păcătoase și pierdute? Când Îl vedem curățind leproșii, vindecând bolnavii și înviind morții, sau când auzim cuvintele de har și de adevăr din gura Lui, așa cum n-a vorbit niciodată un om (Ioan 7.46), vedem peste toate acestea inscripția minunată: „Acesta îi primește pe păcătoși” (Luca 15.2). Îl auzim spunând: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28). Pentru ca nimeni să nu-și găsească păcatele prea mari sau prea numeroase, pentru a mai spera la iertarea sau la harul lui Dumnezeu, această inscripție a Purtătorului de păcat flutură ca un steag al victoriei asupra răului. El flutură pentru toți și îi cheamă să vină și să asculte cuvintele binecuvântate: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6.37).

Nu este acest har atrăgător? Pot oamenii să se retragă speriați de la Cineva care într-adevăr condamnă păcatul, dar în același timp oferă remediul? Ne putem retrage de la mâna care a fost străpunsă pentru păcatele noastre? Putem noi să pierim de sete, când El strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!”. (Ioan 7.37)?

Copci de aramă - ispășirea prin Purtătorul de păcat

Să observăm o ultimă particularitate: spre deosebire de copcile *de aur* ale câmpurilor de covoare din stratul cel mai de jos, cele două câmpuri de covoare din păr de capră erau unite între ele prin cincizeci de închizători de *aramă*. Când vom ajunge să analizăm semnificația aramei, vom descoperi că aceasta vorbește despre adevărul neîngăduitor al lui Dumnezeu și despre judecată. Era metalul cu care era acoperit altarul arderii de tot, ceea ce vorbește despre ispășirea de către Purtătorul de păcat. Astfel, cele două mari gânduri referitoare la păcat și la Purtătorul păcatului sunt repetate aici în aceste copci de aramă, care dau astfel stabilitate întregului strat de covor: victoria asupra răului în domeniul responsabilității.

Încheiem studiul covoarelor din păr de capră cu cuvintele lui Ioan Botezătorul - care purta el însuși o haină păroasă - care a spus, cam așa: „Eu sunt doar un muștrător al păcatului. Eu reprezint doar parțial haina pe care o port. Trebuie să vă îndepărtați privirea de la mine, pentru a vedea semnificația ei deplină în Cel căruia am venit să-l pregătesc calea: «Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!» (Ioan 1.29).”

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(5\)](#)

Titlul original: „The Covering of Goats' Hair”

Prelegerea a 5-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota traducătorului: Compară și cu Cântarea Cântărilor 5.11, unde se spune despre părul mirelui că era „negru cum e corbul”. Probabil că în Israel și, în general, în Orientul Mijlociu, caprele sunt predominant negre. Deci, dacă o turmă mare de capre paște pe o pantă în aceste zone, se pare de fapt că întreaga pantă este neagră.

[2] În limba engleză, cuvântul pentru părul de capră este tradus doar prin „capre”, fapt pentru care există trei motive

posibile. În primul rând, pentru a ne atrage astfel mai mult atenția asupra caprei și a importanței animalului. În al doilea rând, substantivul pentru „păr” provine din aceeași rădăcină ca și cuvântul pentru capră și este strâns legat de acesta, deși există chiar două cuvinte pentru „capră”: Unul însemnând o capră „păroasă” și celălalt o capră „puternică”. Dacă ambele sunt folosite, sensul este „țap”, așa cum este redat și în Geneza 37.31; Leviticul 4.23 etc. În al treilea rând, și acest lucru este strâns legat de primul motiv, pentru că, capra stă atât de viu în fața noastră încât îi vedem și părul.

[3] Nota traducătorului: Conform notei de subsol din Biblia Elberfelder Edition CSV – sau un om păros (textual: un om, un domn al părului).

[4] Nota traducătorului: Așa este redat și în traducerea Elberfelder Edition CSV: „un om cu o haină păroasă”.

[5] Nota traducătorului: În versiunea Elberfelder Edition CSV: „ca să mintă”.

[6] Nota traducătorului: În Elberfelder, Ediția CSV, este tradus „capre”, dar în adnotare se precizează că de fapt cuvântul înseamnă „țapi”.

[7] Nota traducătorului: Azazel înseamnă „alungare”, compară cu nota de subsol la Leviticul 16.8.

[8] Nota traducătorului: $28 = 4 \times 7$. Șapte este numărul desăvârșirii, de aceea cei 28 de coți mărturisesc că desăvârșirea Lui s-a arătat pe deplin în umanitatea Sa.

[9] Nota traducătorului: Samuel Ridout a împărțit cartea profetului Isaia în șapte secțiuni (compară cu a treia prelegere din cartea sa: „From Genesis to Revelation”): (1) capitolele 1-12; (2) capitolele 13-26; (3) capitolele 27-35; (4) capitolele 36-39; (5) capitolele 40-48; (6) capitolele 49-59; (7) capitolele 60-66.

[10] „Slain in His victory”, Cântarea Cântărilor 24 din *Spiritual Songs*.